

SARAH MORGAN

*Tõib-olla nende
jõulude
ajal*

Triloogia 3. raamat

Sarah Morgan
Maybe This Christmas
2014

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.
Kaanekujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.
See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Mari Kolk
Korrektor Inna Viires

© 2014 by Sarah Morgan
© 2015 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

M10301215
ISBN 978-9949-25-825-3

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest www.ersen.ee.

Kallis lugeja!

Sellest hetkest saadik, kui ma raamatus „Aisakellad lumes” esimest korda Tyler O’Neili tutvustasin, kibelesin tema lugu jutustama. Tean lugejatelt saadud meilide põhjal, et paljud ootavad seda, eeskätt just seetõttu, et meile kõigile meeldib ju ümberkasvanud paha poiss!

Kui vigastus Tyleri edukale mäesuusakarjäärile lõpu tegi, tuli ta tagasi Vermonti Snow Crystalisse ja on olnud abiks perekonnale kuuluvas suusakuurordis. Ta on teismelise Jessi üksikisa ja see olukord on ennast kõige tähtsamaks pidama harjunud mehe jaoks keeruline. Tal on olnud naistega ridamisi suhteid, aga ainsana on pidevalt tema elus olemas olnud Brenna, keda ta tunneb lapsepõlvest saadik. Brenna tunded on palju sügavamad kui sõprus, aga ta teab, et Tyler temasse samamoodi ei suhtu. Või ehk siiski?

Tyleri lugu on armastuslugu, aga see avastab armastust ka laiemas plaanis: mida tähendab olla isa, poeg, vend, armsam ja sõber. Vahel läheb mul lugu kirjutades viimase peatükiga

aega, aga selle raamatu puhul teadsin ma täpselt, kuidas see lõppema peab, ja selle kirjutamine oli imeline.

Kui paluda kirjanikul valida välja oma lemmikraamat, ütleb ta tavaliselt, et armastab kõiki võrdselt, ja mina vastaksin samamoodi – aga kui mul oleks lemmik, siis oleks „Võib-olla nende jõulude ajal” kindlasti selle nimekirja eesotsas. Loodetavasti meeldib see ka teile.

Armastusega
Sarah

PS. Vaadake kindlasti ka mu veebilehele ja liituge meililistiga, et uute raamatute ilmumisega kursis olla!

www.sarahmorgan.com

Twitter: [@SarahMorgan_](https://twitter.com/SarahMorgan_)

Facebook.com/AuthorSarahMorgan

Minu vanematele,
kes õpetasid mulle,
kui tähtis on perekond.

Esimene peatükk

Tyler O'Neil trampis lumiseid saapaid, lükkas oma järveäärse maja ukse lahti ning komistas esikusse vedelema jäetud saabaste ja jope otsa.

Ta toetas käe vastu seina, sai tasakaalu tagasi ja vandus. „Jess?” Tütar ei vastanud, ent kaks Siberi haskit, Ash ja Luna, tormasid elutoast välja. Tyler vaatas ärritunult kirudes, kuidas koerad tema poole sööstavad. „Jess? Sa jätsid jälle elutoa ukse lahti. Koerad ei tohi seal käia. Tule kohe siia ning korista oma jope ja saapad ära! Ära mõtlegi hüpata... *ma hoiatan sind...*”

Ta seadis end Ashi hüppeks valmis. „Miks keegi siin minu sõna ei kuula?”

Luna, kahest koerast rahulikum, pani käpad talle rinnae ja üritas ta nägu limpsida.

„Tore teada, et minu sõna on seaduseks.” Tyler sügas kergelt looma kõrvtagust, surudes sõrmed paksu karva sisse, kui Jess köögist välja ilmus, röstsaiatükk ühes ja telefon teises käes, nõksutades muusika rütmis pead. Tüdruk lükkas kõrvaklapid alla. Tal oli seljas isa kampsun ja kaelas olümpiamängudel võidetud kuldmedal.

„Tere, isa. Kuidas su päev oli?”

„Polnud viga, kuni ma astusin oma koduuksest sisse. Olen sõitnud turvalisematel kaljudel kui meie esik.” Tyler lükkas pahaselt põrnitsedes elevil koerad eemale ja maas vedelevad saapad jalaga eest. „Pane need ära. Edaspidi jäta saapad verandale. Nendega ei tohiks toas käia.”

Jess vaatas ikka mäludes tema jalgu. „Sul on toas saapad jalas.”

Tyler mõtles järjekordselt lapsevanemaks olemisega kaasnenud muutustele. „Uus reegel. Ma jätan enda omad ka välja. Nii ei tassi me lund majja. Ja riputa jope nagisse, mitte ära viska põrandale.”

„Sina viskad enda oma ka.”

Kurat küll. „Ma riputan nagisse. Vaata.” Tyler võttis jope seljast ja riputas liialdatud hoolikusega nagisse. „Ja pane muusika vaiksemaks. Siis sa kuuled mind, kui ma su peale karjun.”

Jess naeratas häirimatult. „Ma panengi selle kõvemaks just sellepärast, et ma ei kuuleks su karjumist. Vanaema saatis mulle sõnumi, aga see oli kirjutatud trükitähtedega. Sa pead õpetama teda telefoni kasutama.”

„Sina oled meil teismeline. Õpeta ise.”

„Ta saatis terve eelmise nädala mulle trükitähtedes sõnumeid ja enne seda helistas kogu aeg kogemata onu Jacksonile.”

Tyler muigas, sest mõte töönarkomaanist vennast, keda nende ema keset päeva kõnedega hulluks ajab, oli äärmiselt lõbus. „See kindlasti meeldis talle. Mida ema tahtis?”

„Ta kutsus mind enda juurde, kuni sina oled õuetegevuste keskuses koosolekul. Ma aitan tal süüa teha.” Jess hammustas suutäie saia. „Täna on pereõhtu. Kõik tulevad, isegi onu Sean. Kas sa unustasid?”

Tyler ägas. „Koosolek ja õuduste õhtu? Kelle mõte see oli?”

„Vanaema. Ta muretseb mu pärast, sest ma elan sinuga ja ainuke asi, mis meie külmikust kunagi otsa ei saa, on õlu. Ja sa ei peaks seda õuduste õhtuks kutsuma. Kas ma tohin koosolekule tulla?”

„See ei meeldiks sulle.”

„Meeldiks küll! Mulle meeldib perefirmas kaasa lüüa. Sina suhtud koosolekutesse samamoodi nagu mina kooli. Siseruumides kükitamine on ajaraiskamine, kui lumi on maas. Aga sina saad vähemalt terve päeva suusatada. Mina pean istuma kõval toolil ja püüdma matemaatikast aru saada. Vaene mina.” Jess pistis viimase saiatüki suhu ja Tyler kortsutas kulmu, kui puru maha pudenes.

Ash kargas innukalt ligi seda ära lakkuma.

„Sinu pärast ongi meil külmik tühi. Sa sööd ju kogu aeg. Kui ma oleksin teadnud, et sa nii palju sööd, ei oleks ma sind enda juurde elama võtnud. Sind on hirmus kulkas üleval pidada.”

Asjaolu, et see nali ajas Jessi naerma, näitas, kui kaugele nende suhe oli aastase kooselamisega arenenud.

„Vanaema ütleb, et kui mina siin ei elaks, upuksid sa iseenda prahi sisse.”

„Sina ajad ju puru maha. Kasuta taldrikut.”

„Sina ei kasuta kunagi taldrikut. Sa ajad kogu aeg puru maha.”

„Sa ei pea tegema kõike seda, mida mina.”

„Täiskasvanu oled sina. Ma järgin sinu eeskjuju.”

See mõte tõi külma higi otsaette. „Ära järgi. Sa peaksid tegema kõike vastupidi sellele, mida mina kunagi teinud olen.” Tyler vaatas, kuidas Jess kummardus Lunat patsutama ja kuldmedal tema kaelas oleks äärepealt koerale vastu nina löönud. „Miks sul see kaelas on?”

„See motiveerib mind ja mulle meeldib sinu eeskjuju. Sa oled maailma kõige lähedam isa. Ja sinuga on vahva koos elada. Eriti siis, kui sa üritad korralik olla.”

„Üritan...” Tyler kiskus pilgu medalilt, mis tuletas valusasti tema eelmist elu meelde. „Mida see tähendab?”

„Seda, et mulle meeldib siin elada. Sa ei muretse nende asjade pärast, mille pärast enamik täiskasvanuid muretseb.”

„Arvatavasti peaksin.” Tyler tõmbas käega üle kaela. „Ma olen hakanud su vanaema uudsel moel austama. Kuidas ema meid ära kägistamata kolme poisiga hakkama sai?”

„Vanaema ei kägistaks kunagi kedagi. Ta on kannatlik ja lahke.”

„Jajah. Kahjuks mina ei ole ja sind kasvatan just mina.” See hirmutas Tylerit ikka veel rohkem kui ükski mägi. Kui ta selle asja ära rikub, on tagajärjed hullemad kui murtud jalaluu ja purunenud karjäär. „Oled sa oma koolitöö ära teinud?”

„Ei. Ma alustasin, aga siis jäin vaatama videot, kus sa Beaver Creekis sõidad. Tule vaata minuga koos.”

Pigem torkab ta endale suusakepiga silma.

„Võib-olla hiljem. Su õpetaja helistas mulle.” Tyler muutis nagu muuseas teemat. „Sa ei andnud oma kodust tööd esmaspäeval ära.”

„Luna sõi selle ära.”

„Kindel see. Igas semestris on lubatud hilineda ühe koduse tööga. Sinul on hilinemisi juba kaks.”

„Kas sina ei andnud koolitöid kunagi hilinemisega ära?”

Alatasa.

Arutledes, miks inimesed üldse rohkem kui ühe lapse hangivad, kui lapsevanemaks olemine on nii raske, katsetas Tyler teistsugust lähenemist. „Kui sul koguneb viis hilinenuid kodutööd, pead kauem pärast tunde sees istuma. Siis saad vähem suusatada.”

See pühkis naeratuse Jessi näolt. „Ma teen selle ära.”

„Õige otsus. Ja järgmine kord tee kodused tööd ära enne, kui telekat vaatama hakkad.”

„Ma ei vaadanud telekat. Vaatasin sind. Ma tahan su tehnikast aru saada. Sa olid parim. Ma kavatsen sel talvel iga vaba hetke suusatada.” Tüdruk pigistas medalit, nagu annaks töotuse. „Kas sa tuled homme trenni vaatama? Sa ütlesid, et üritad jõuda.”

Sellisest andunud imetlusest rabatud Tyler vaatas tütrele silma ja nägi seal põlemas samasugust kirge, mis põles tema enda silmis.

Ta mõtles kõikidele nendele töödele, mis Snow Crystalis olid kogunenud. Töödele, mis oli vaja ära teha. Siis mõtles ta kõikidele neile aastatele, millest ta oli oma tütre elus ilma jäänud. „Ma tulen.” Ta läks läbi hiljuti remonditud köögi ja kirus endamisi, kui midagi külma ja märga läbi sokkide imbus. „Jess, sa oled tervesse majja lund ajanud. Nagu sumaks jões.”

„See oli Luna. Ta veeretis end lumehanges ja siis raputas end.”